

[Bollmann]

se af lønmodtagerens egne dyrtidsportioner, og derfor forekommer det fuldstændig urimeligt, at man konfiskerer disse portioner for enkelte grupper vedkommende.

Må jeg sige om det generelle tillæg til lønningerne, at der ud over det beløb, som det private arbejdsmarked får, jo kun bliver tale om en halv procent til dækning af de specielle krav, som jo aldrig har været forhandlet. Uden at kende procenten for, hvor meget tilsvarende specielle krav koster på det private område, er det svært at forestille sig, at der kan gives en rimelig dækning ud af den halve procent.

Det øvrige overenskomstresultat bærer præg af tilfældigheder, og jeg vil da godt spørge ministeren, om han finder formuleringen i lovforslaget i overensstemmelse med tjenestemandsløvgivningen, når vi ser på udfaldet af lønningsrådets møde for nylig. Jeg vil også godt spørge ministeren, om han føler, at det er nok til, at man er tryk ved den afgørelse, der er taget i lønningsrådet.

Der har været en del debat om efterslæbets størrelse og om muligheden for at få en bedre dækning. Herom skal jeg kun sige, at hvis man med CDs ændringsforslag, som jeg har nævnt, kan undgå en forøgelse af efterslæbet, så er vi nået et godt stykke ad vejen, men vi vil naturligvis med interesse følge arbejdet i udvalget for at få en afklaring også på dette område.

Jeg skal gentage, hvad vor ordfører tidligere her i dag har sagt, nemlig at vi ikke kan stemme for forslagene om indgreb over for det offentlige område, som det ser ud i øjeblikket. Men jeg vil til sidst sige, at vi har 33½ time endnu, og hvis regeringen er imødekommende over for vores ændringsforslag, så vil der være en mulighed for et bredere forlig.

Therkel Christensen (CD):

I mit korte indlæg skal jeg give udtryk for nogle af centrum-demokraternes synspunkter specielt vedrørende lovforslaget om begrænsning af avancer og lønstigningers indregning i priserne.

Vi erkender, at et lovindgreb i den foreliggende situation er nødvendigt, men som også hr. Melchior og hr. Erhard Jakobsen gav udtryk for, er vi langt fra tilfredse med indholdet af det foreliggende lovkompleks.

Statsministeren sagde i sin fremsættelsestale, at der var tale om en rimelig og afbalanceret løsning. Jeg må sige, at selv om min tiltro til statsministerens og den øvrige regerings dygtighed er stor, så får ingen mig til at tro, at denne kan strække så langt som til at kunne ophæve balancen, naturlovene, og flytte tyngdepunktet så meget, at der kan skabes balance mellem de indgreb, der her er tale om. Dette gælder ikke mindst forholdet mellem den nedgang i nettofortjenesten, som lovforslag nr. L 200 vil bevirke, og den lønstigning, der bliver følgen af lovene på lønmodtagerområdet.

En midlertidig avancestoplov kan måske have en begrænset psykologisk virkning, selv om administrationen af denne er vanskelig for ikke at sige umulig. Nu vil man ofre 5-6 mill. kr. på en skærpet administration af denne lov, hvilket efter min vurdering vil have den følge, at rationaliseringsbestræbelserne i de store virksomheder vil blive yderligere øget. Nu gælder det om at overleve 2 år mere, ud over det halve år man har måttet leve med loven af 8. september 1978, som blev vedtaget mod vores stemmer. Følgen heraf vil være indskrænkninger i arbejdsstyrken med øget arbejdsløshed til følge. De mindre virksomheder har jo ikke denne mulighed, men vil alligevel for at kunne opfylde deres leveringsaftaler og kontrakter ofte blive presset til at give personlige løntillæg. Herved påføres virksomheden tab, som man måske ville kunne leve med en ganske kort periode, men med en lov af denne varighed vil det betyde, at såvel investeringslysten som investeringsevnen vil falde. Jeg vil endog vove den påstand, at denne lovs varighed vil bestemme, hvor mange af de ca. 500.000 selvstændige, hvoraf en stor del har en nettofortjeneste, der ofte er lavere end mindstelønnen på lønmodtagerområdet, der opgiver og enten går på efterløn eller melder sig i de arbejdsløses rækker.

Man har altså efter vor mening glemt det sociale moment i dette forslag. Den gruppe, der rammes hårdest, bliver de mindre næringsdrivende, hvis indtjeningssevne man forringer så meget, at de, såfremt de ikke opgiver forinden, om to år har fået forringet deres realindtjening med mindst 20 pct. Samtidig sikres lønmodtagernes realløn på det private arbejdsmarked, endog godt og vel. Man bevarer dyrtidsreguleringen, og der tillades